

Bayer Zsolt: O tempora, o mores! (2.)

2022 október 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mi kell ezeknek?

Hogyan jutottunk idáig? Mindig eljutunk idáig. Eo ipso idáig kell eljutnunk. Ugyanis: „A nehéz id?k er?s embereket formálnak. Az er?s emberek jó id?ket hoznak el. A jó id?k gyenge embereket formálnak. A gyenge emberek nehéz id?ket hoznak el.”

Ez az örök körforgás. Már csak azt kellene tudni eldönteni, mi a jobb: nehéz id?ben er?s embernek lenni, vagy jó id?kben gyenge embernek lenni? Esetleg, ha lehetséges ilyen is: nehéz id?ben lenni gyenge embernek, és könny? id?kben er?s embernek? Majd ha eljönnek ismét a nehéz id?k, eldöntjük. Hamarosan. Alig egy slamet s egy slammert kell még kivárnunk addig.

1944. június 6. Omaha Beach.

Az 1. hadosztály els? egységei reggel 6.40-kor érnek a parthoz. Ülnek az oklahomai, coloradói, texasi, virginiai srácok a partraszálló csónakokban, és tudják, amint lecsapódik az eleje, géppuskat?z zúdul majd rájuk. Ülnek a srácok és hazagondolnak. Anyjukra, szerelmükre, emberhez méltó gondokra. Egyik sem töpreng azon, vajon fiú-e vagy lány. Aztán az els?ként partra szálló utászok hetven százaléka egy órán belül meghal. És délutánra háromezer halott hever a homokon. Nehéz id?k voltak, és er?s, kemény emberek. És a rossz oldalon, az iszony oldalán állók is er?s, kemény emberek voltak.

A halál 50 órája – emlékeznek még?

– Konrád! Énekelj! Hangosabban!

„Ob’s stürmt oder schneit, / Ob die Sonne uns lacht, / Der Tag glühend heiß / Oder eiskalt die Nacht, / Bestaubt sind die Gesichter, / Doch froh ist unser Sinn, / Ist unser Sinn. / Es braust unser Panzer / Im Sturmwind dahin.”

Nehéz id?k, kemény, er?s emberek, ahová csak nézel…

„Az ökrök száján véres nyál csorog, / az emberek mind véreset vizelnek, / a század b?zös, vad csomókban áll. / Fölöttünk fú a förtelmes halál.”

„Mellézuhantam, átfordult a teste / s feszes volt már, mint húr, ha pattan. / Tarkólövés. – Így végzed hát te is, – / súgtam magamnak, – csak feküdj nyugodtan. / Halált virágzik most a türelem. – / Der springt noch auf, – hangzott fölöttem. / Sárral kevert vér száradt fülemen.”

„Ez a jegyz?könyvecske Radnóti Miklós magyar költ? verseit tartalmazza. Kéri a megtalálót, hogy juttassa el Magyarországra Ortutay Gyula dr. egyetemi magántanár címére, Budapest VII., Horánszky u. 1. I.”

Nehéz id?k, kemény, er?s emberek…

Aztán megérkezett 1956 is.

Ó, hát van úgy, hogy az utca egyszer csak félelmetes lesz.
Elt?nik hirtelen a méla vasárnap, s testvére is, a furcsa, keser? verklimuzsika, el az öreg koldus, odalesznek valahogy a léggömbök, összetörik a Ligetben a körhinta zenéje, össze a falovacska festett mosolya, s olyan lesz a vattacukor, mint a rossz pókháló.
Ó, és csönd ül akkor a lobogó máglyák, k?szaggató lánctalpasak, lövések, dörrenések, leszakadó tet?k és csecsem?sikolyok nyakára.
Csönd.
A háborúba vágtató utca csöndje.
És sétálni kell abban a csöndben.
Ott kell lenni.

Meg kell fogni egymás kezét, össze kell kapaszkodni, össze kell nézni, meg kell állni, és hinni kell mindenben, a lehetetlenben is, hinni kell az összes ott lév?ben, külön-külön mindenki tekintetében és tenyerében és mosolyában és némaságában, az a hit kergeti el az ösztön felüvölt? félelmét, s az a hit tesz — ha csak percekre is — egy népet szabaddá.
S azt nem lehet elfelejteni soha többé.
Amelyik nép elfelejti forradalmának mindent betölt? csöndjét, nem is érdemli meg a szabadságot.

Ez a mi csöndünk.

És Márai szava:

„(…) Mondd el, mert ez világ csodája: / Egy szegény nép karácsonyfája / A Csendes Éjben égni kezdett – / És sokan vetnek most keresztet. / Földrészek népe nézi, nézi, / Egyik érti, másik nem érti. / Fejük csóválják, sok ez, soknak. / Imádkoznak vagy iszonyodnak, / Mert más lóg a fán, nem cukorkák: / Népek Krisztusa, Magyarország. / És elmegy sok ember el?tte: / A Katona, ki szíven döfte, / A Farizeus, aki eladta, / Aki háromszor megtagadta, / Vele mártott kezet a tálba, / Harminc ezüstpénzért kínálta, / S amíg gyalázta, verte, szidta: / Testét ette és vérét itta – / Most áll és bámul a sok ember, / De szólni Hozzá senki nem mer. / Mert ? sem szól már, nem is vádol, / Néz, mint Krisztus a keresztfáról. / Különös ez a karácsonyfa, / Ördög hozta vagy Angyal hozta – / Kik köntösére kockát vetnek, / Nem tudják, mit is cselekszenek, / Csak orrontják, nyínak, gyanítják / Ennek az éjszakának a titkát, / mert ez nagyon furcsa karácsony: / A magyar nép lóg most a fákon. / És a világ beszél csodáról, / Papok papolnak bátorságról. / Az államférfi parentálja, / Megáldja a szentséges pápa. / És minden rend? népek, rendek / Kérdik, hogy ez mi végre kellett. / Mért nem pusztult ki, ahogy kérték? / Mért nem várta csendben a végét? / Mért, hogy meghasadt az égbolt, / Mert egy nép azt mondta: »Elég volt.« / Nem érti ezt az a sok ember, / Mi áradt itt meg, mint a tenger? / Miért remegtek világrendek? / Egy nép kiáltott. Aztán csend lett. / De most sokan kérdik, mi történt? / Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
És kérdik, egyre többen kérdik, / Hebegve, mert végképp nem értik – / ?k, akik örökségbe kapták –: / Ilyen nagy dolog a Szabadság?… (…)”

Hát, nem egy slam, az biztos. De miért is lenne az, hiszen nehéz id?k szülték.

„Ilyen nagy dolog a szabadság? – szól a kérdés. S e kérdés után mindössze harminc évet kell várnunk, hogy Ginsberg záróizmához megérkezzünk.

„(…) aktív, sóvár, szívesen fogad be falloszt / kólásüveget, gyertyát, répát / banánt és ujjakat – (…)”

Ilyen nagy dolog a szabadság? Vagy csak akkora már, mint Ginsberg s…gglyuka? Ez a kérdés, válasszatok…

S ha már:

„Ne fogjon senki könnyelm?en / A húrok pengetésihez! / Nagy munkát vállal az magára, / Ki most kezébe lantot vesz. / Ha nem tudsz mást, mint eldalolni / Saját fájdalmad s örömed: / Nincs rád szüksége a világnak, / S azért a szent fát félretedd.”

Ha pedig saját fájdalmad s örömed arra korlátozódik, hogy mit szeretsz a s…ggedbe dugni, akkor jobb, ha nem is élsz.

De hát, a nehéz id?k er?s embereket teremnek, akik könny? id?ket teremtenek.

Soha nem voltak még ilyen könny? id?k. Ez pedig meg is látszik az embereken. Látszik a „felhivalkodáson”, a moslékos vödörre állt kis lumpenprolik képzelt apoteózisán, az értelmetlen, rossz szövegeken, az öncélú trágárság lehangoló ostobaságán.

Persze, ma már nincsen se hülye, se ostoba, se tehetségtelen kókler. Hiszen aki mindez egyszerre, az slammer, és körbeveszik fertelmes nyállal.

Mi kell ezeknek? A semmi kell nekik. Csak ága ne legyen, amire kiülhetne a szívük hangtalan vacogni. Ugyanis a csöndet nem viselik. Ezért van mindig bedugva a fülük, hallgatni rapet.

Mert a feketék fájdalma hajdan gyönyör? gospelt, dzsesszt, bluest szült, hajdan Armstrong énekelte, hogy: „I see

skies of blue / And clouds of white / The bright blessed day / The dark sacred night / And I think to myself / What a wonderful world”.

Ma leírhatatlan kinézet? feketék üvöltik ötkilós fukszokkal a nyakukban, hogy

„Én azt mondok amit akarok… a p…csába! / Rá se ránts… ez is a gengszterrap hibája! / Ha négernek nevezlek téged… a p…csába! / Rá se ránts… ez is a gengszterrap hibája. / Ha úgy viselkedek mint egy állat… a p…csába! / Rá se ránts… ez is a gengszterrap hibája! / Ha kibelezlek mint egy kannibál… a p…csába! / Rá se ránts… ez is a gengszterrap hibája!”.

Milyen megkapó… Pont, mint egy slammer ’56 ünnepén, a M?egyetem el?tt.

Mi kell ezeknek? „Használható oktatás”. Tessék mondani, az milyen?

Els? óra: emojik használata, fiú fiúval és szívecskével, lány lánnyal és szívecskével, fehér senki ne legyen, mert az kirekeszt?, stb.

Második óra: LMBTQ szakirányú gyakorlatok – mit nem dugtál még, mi a teend?, ha férfitestbe zártak, de n?stény hörcsögnek, pláne NoÁrnak képzeled magad?

Harmadik óra: Hogyan meneküljünk safe space-be Shakespeare el?l?

Negyedik óra: Szünet.

Ötödik óra: Miért ne legyen naponta csak négy óra?

Hatodik óra: Testnevelés (ha frusztrál a tornacucc és félsz a body shamingt?l, helyette szívhatsz füvet).

Hetedik óra: Tessék mondani, itt mindenkinek pszichológus az anyukája, aki ráadásul polgármester néni is volt? (Mert az sok mindent megmagyaráz.)

Mi kell ezeknek?

Paradicsomszósz meg krumplipüré, hogy m?alkotásokra kenjék, aztán odaragasszák magukat a múzeumok falához, miközben hülyeségeket üvöltöznek.

Már csak azt sajnálják, hogy a meggyalázott m?alkotásokat üveg védi, mert igazából elpusztítani szeretnék. Hiszen nem értenek az égvilágon semmihez sem, nincsen tehetségük semmihez sem, hát nem hozzátesznek a világhoz, hanem elvesznek bel?le.

Ezek azok a kígyók, akik, ha felfalják magukat, nem marad utánuk egy kígyónyi ?r. Se.

Soha még ekkora szakadék nem volt generációk között, mint most. És nincs átjárás, sehogyan sincs, Uramisten…

„Fiamból idegbeteg lett, nem bírta a váltásokat, / és elnézem az unokámat, látom, hogy gyönge alak, / hogy lesznek ezek túlél?k? Valami itt korcsosul. / Kérdezném, hogy száz év múlva ki tud majd itt magyarul? / És ahogy magukat nézem, egyik sem betonkemény, / elszállnak az els? szélre! Mi lesz így? – kérdezem én.
Fejemben egy verkli jár, mely verkli így muzsikál: / »Túléltem mindeneket, kormányt és féldeciket, / egy magyar túlél?, címzetes, vitézl?, tönkrement lábain, / de áll önök el?tt!«”

Rendben. Na de egy egész generációból – hogyan? És ugye nem… az nem lehet… ugye,

nem slammer itt mindenki?

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló